

M. Egemen Bostancı

Gölge Haramileri

UPAS Yayın

-22-

**“Gölge Haramileri”
M. Egemen Bostancı**

Eylül 2019
upas.evvel.org

Yayına Hazırlayan
Zafer Yalçınpınar

E-posta
upasnesriyat@gmail.com

M. Egemen Bostancı (1985, Mersin)

2003 yılında Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nde öğrenim görmeye başladı. İşbu kitapta yer alan eserler, 2011 yılında gerçekleştirdiği “Gölge Haramileri” başlıklı portre sergisinden parçalar içeriyor. M. Egemen Bostancı'nın eserleri zaman içinde pentür ve resmin yapısal öğeleri kapsamında malum bir değişime uğrar: İlkel, antik ve diyagramlarla oyulmuş tanrıların haberciliğini yapmaktan vazgeçer. Kendi başına ilah olduğunu konuşan bir yılan arka düşünerek bilgiyi ve varoluşu kısıtlamaya çalışır. Böylelikle resmin özündeki hakikati yaşantılamaya deneyine girer; doğum ve ölüm gizine tırmanarak söz konusu deneyimi eserlerinde alıntılamaya başlar. Öngördüğü, duyumsadığı ve kanıksadığı şeyler hakkında notlar alır ve yaşamın kaynağını, ‘tanrının retinasına akseden yalın kümesi’ni soyutlama aracılığıyla eserlerine aktarır.

(Sanatçıya egemenbostanci@hotmail.com adresinden ulaşabilirsiniz.)

“Haramiler ki artık kırkın üstünde sayıları” diyor Ece Ayhan bir şiirinde. Bugünlerde kuracak olsaydı bu dizeyi Ece Ayhan, sanırım şöyle ifade ederdi: “İnsanlar ki artık kötülükle yüzlediler kendilerini”

“Öküzlemeler” adlı uzun bir söyleşisinde ise “Tipolojiyi bilen kazanır” diyor Ece Ayhan. Oysa bugün, “tipolojiyi bilen, kaybeder insanlığını” diyebiliriz. Egemen Bostancı, tipolojiyi biliyor, muhteris tipolojisini tanıyor. Daha doğrusu “tanımış” bulundu bir kere. Fark etti onları.

Sabah akşam, çeşitli vesilelerle, “İmgelemin Özgürleşmesi”nden bahsedip duruyorum, bilen bilir. İmgelemin özgürleşmesi şiirde olduğu gibi resimde de geçerlidir. ‘Sıkı şiir’ olduğu gibi ‘sıkı resim’ de vardır. Şairin evren tasavvuru -tarihin salınımında- ressamınkiyle kesişir. Aynı yerden indirgenmiştir çünkü. Tek fark, dile getiriş biçimidir. Biri dizelerle sezdirir, diğeri çizgilerle, renklerle... Örneğin şair, “Lastik ayakkabıların dışına benzeyen bir surat” diyerek kötülemektedir. Ressam da böylesi bir tipolojiyi görür ve resmeder. Yani, sözsüz olarak, izleyiciye sezdirir. Çünkü resmetmek ve kurtulmak zorundadır bu tipolojiden, ifşa etmek zorundadır.

Peki, özgür bir ressamın günümüz insanlığında gördüğü şeyler nasıldır? Aslında soruyu şöyle çeşitlendirmemiz gerekiyor: Haramileşmiş bir topluluktaki portrelerin retoriği nasıl olur? Kıvrımları, kıvrışları, gençliği, yaşlılığı, fetbazlığı, sönmesi, parlaması, hırsı, dinginliği, iknası, suskusu nasıl olur? Böylesine ceberut ve fetbaz bir topluluk nasıl ifade edilir özgür imgelemde? Ceberutların ve fetbazların retoriği nasıl ifade edilir resim sanatında?

Egemen Bostancı, **“Gölge Haramileri”** serisiyle bu sorulara cevap veriyor. Evet, cevap aramıyor, cevap veriyor. Çünkü kendi evren tasavvuru için böyle yapmak zorundadır, onları ifşa etmek zorundadır.

Jan Swankmajer, ‘Diyaloğun Boyutları’nda hangi tipolojiyi ifşa ettiyse, insanlığın gerçekliğini nasıl tersimlediyse -yani Swankmajer’in gerçeküstücülüğü, endüst-realitenin kötücüllüğünü nasıl tanımlıyorsa- Egemen de aynı yoldan gidip haramileşmiş bir insanlığın kötülük dolu retoriğini ve böylesi bir tipolojinin eşkâllerini çıkarıyor.

Egemen’in Gölge Haramileri, “Kötülük Dayanışması” dediğimiz büyük resimden indirgenmiş bir portreler serisidir. Benim gözümde.

Öyle görüyorum.

Zafer Yalçınpınar

2011

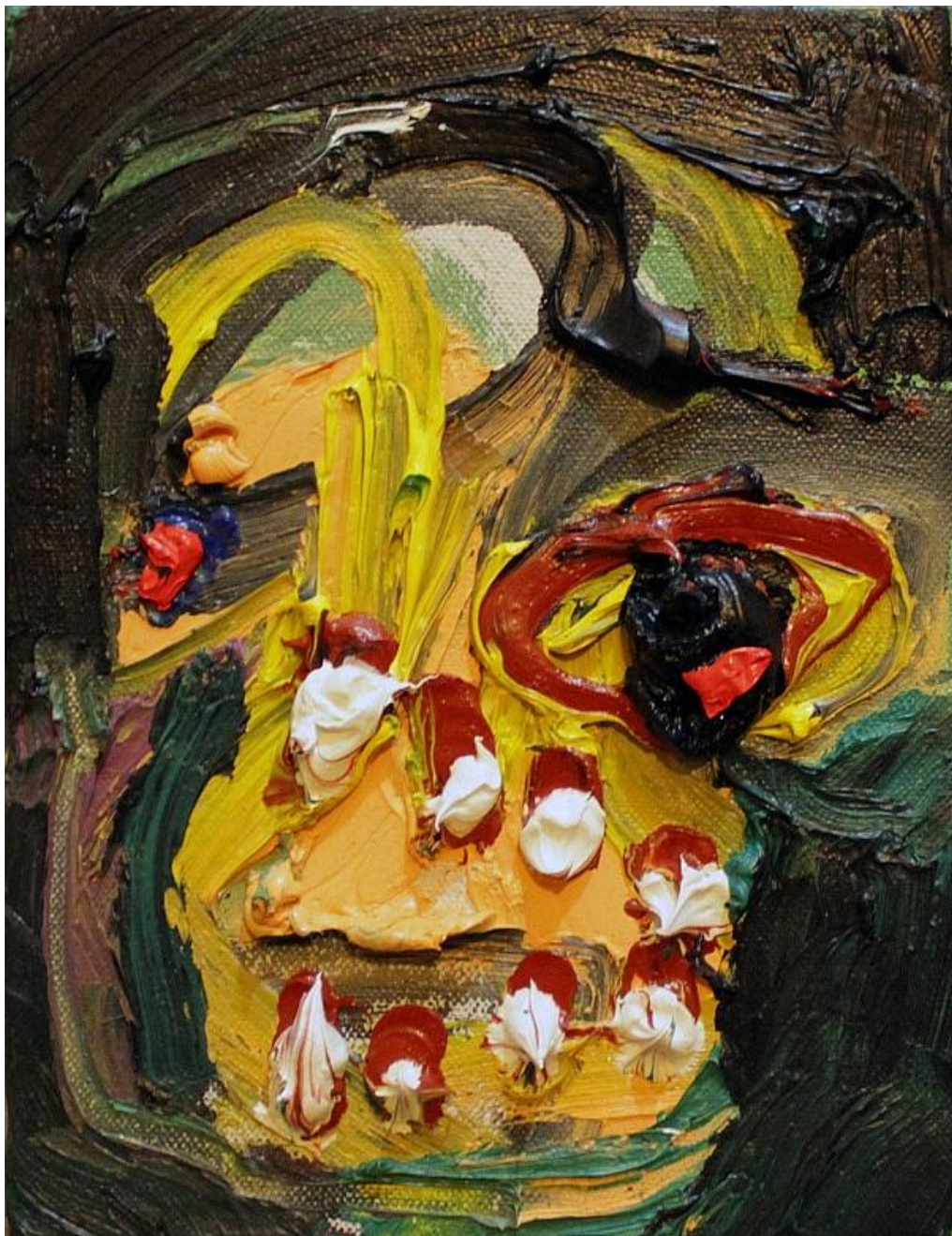

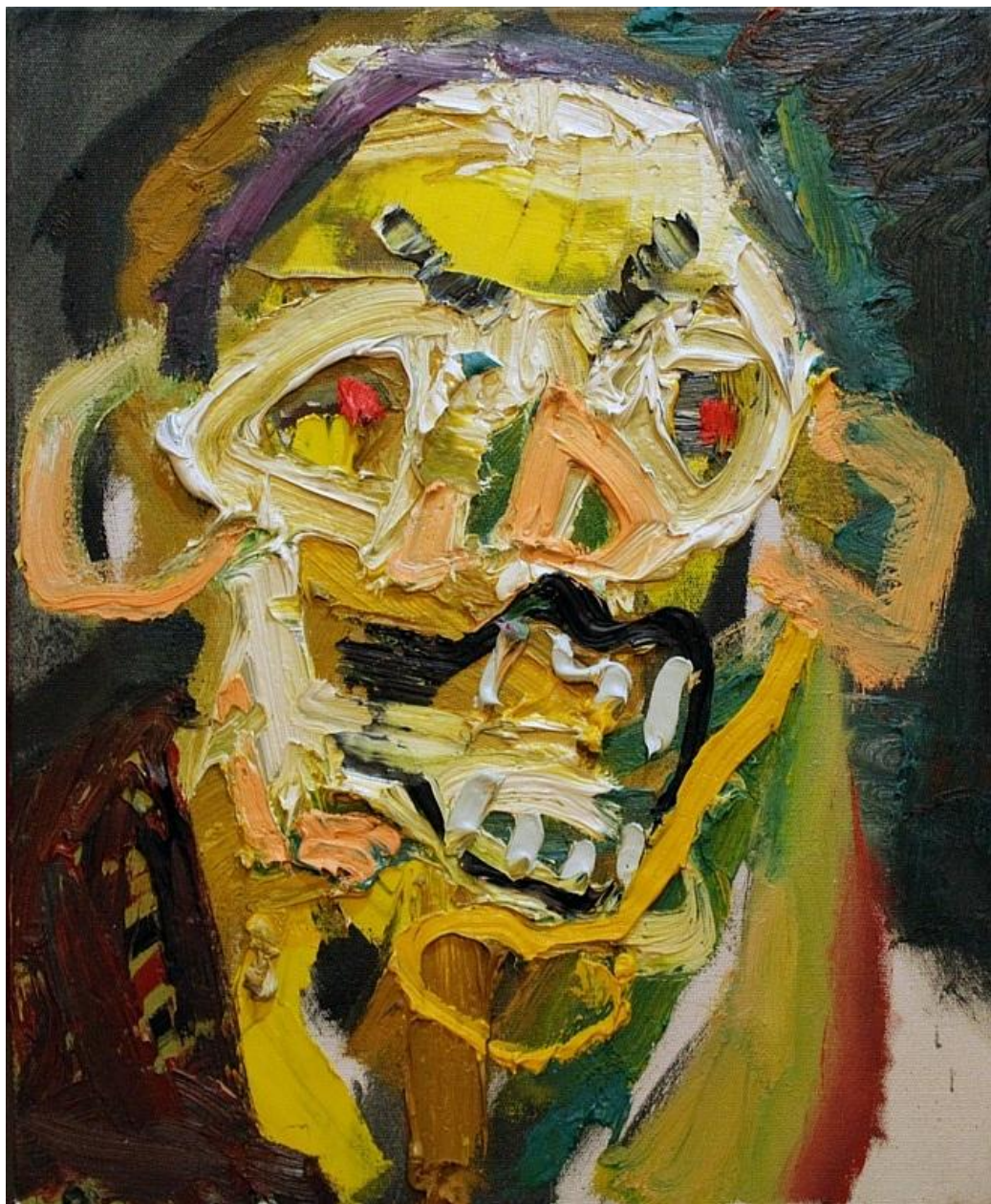

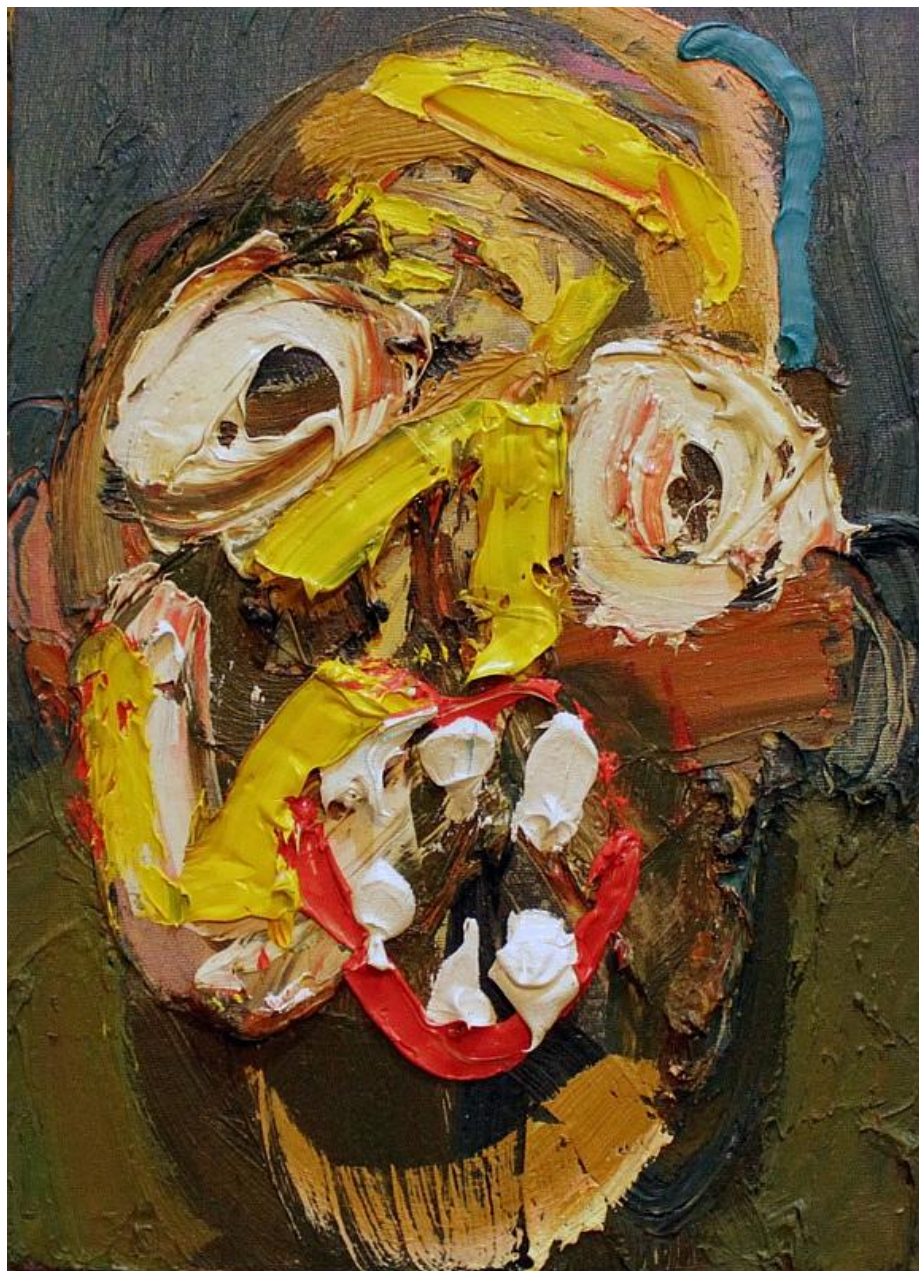

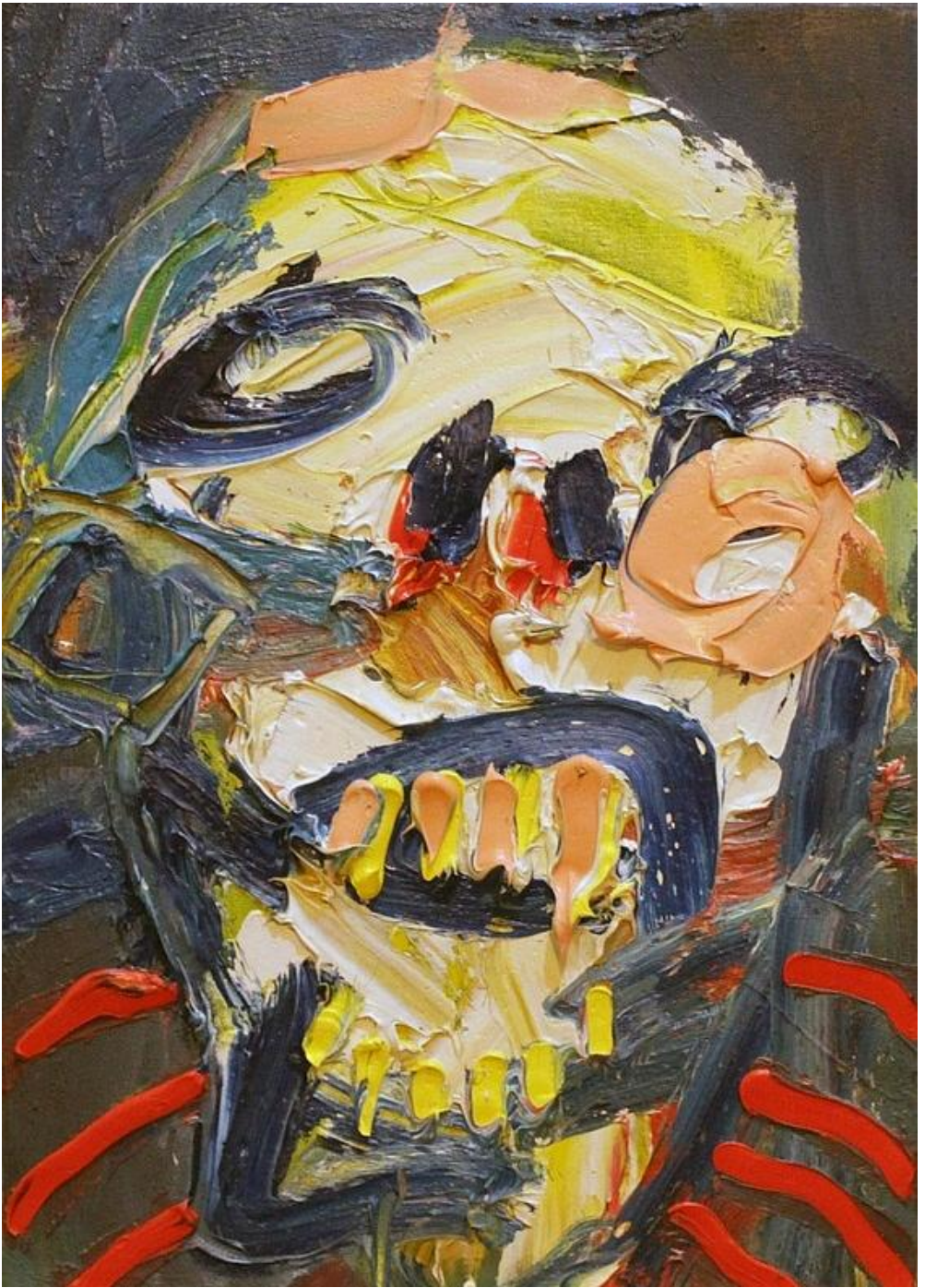

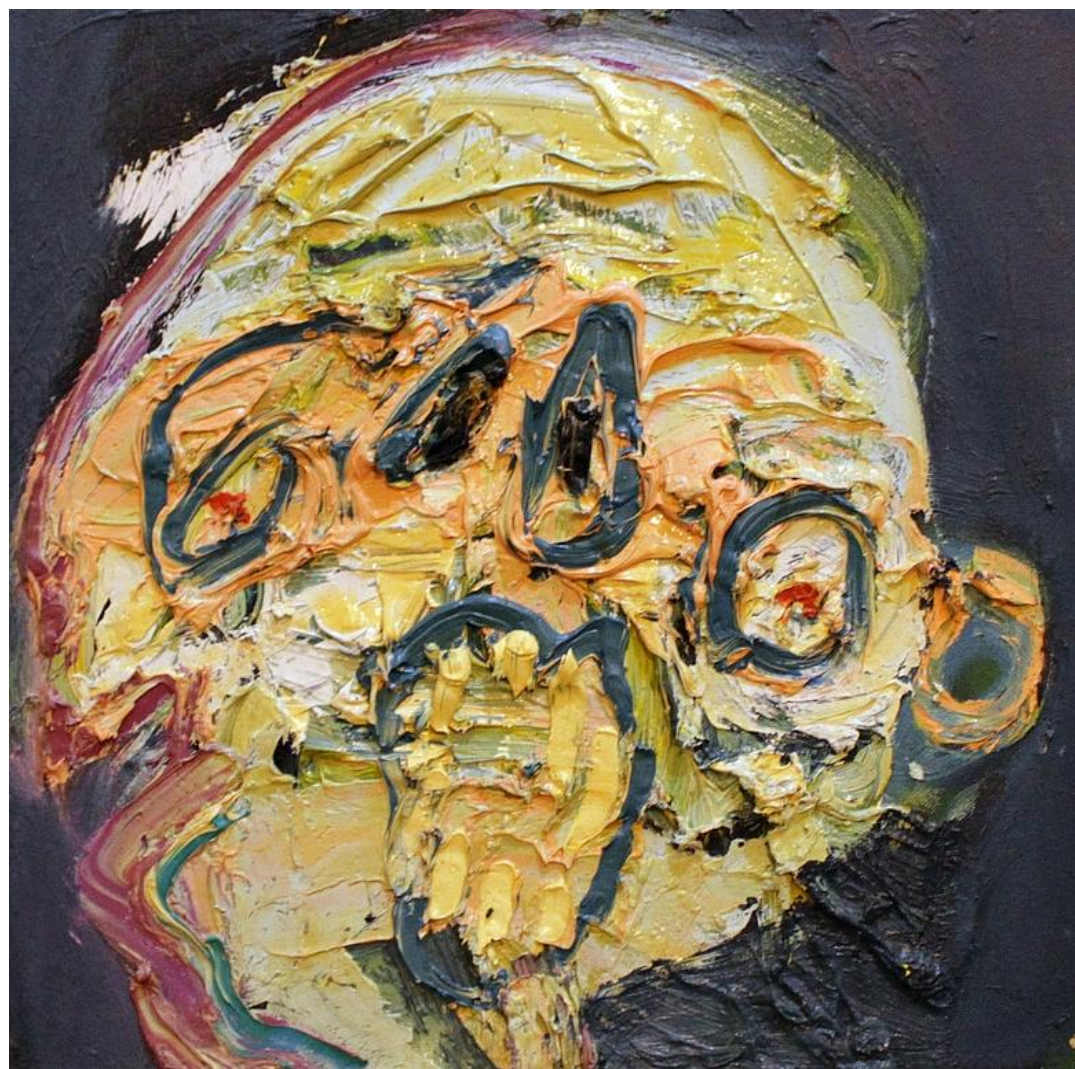

upas

upas.evvel.org

İstanbul, 2019